16/06/26 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ଏବେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ରାଜଯୋଗୀ ଅଟ, ତୁମକୁ ରାଜଋଷି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, ରାଜଋଷିର ଅର୍ଥ ହିଁ ପବିତ୍ର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମାୟା ରୂପୀ ରାବଣର ପଙ୍କରୁ କେବେ ବାହାର କରିପାରିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ନିଜେ ସେହି ପଙ୍କରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିବ । ପଙ୍କରୁ ବାହାରି ଆସିଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା - ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରମ୍ ଅବିଦ୍ୟା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାସକ୍ତ ବୃତ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବି, ଭଲ ଜିନିଷ ଖାଇବି... ଏହି ସବୁ ଲାଳସା ନ ରହୁ, ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନବାସରେ ଅଛ । ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଅ, ମୋର କିଛି ବି ନାହିଁ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ - ଏହିପରି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ରାବଣର ପଙ୍କରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିପାରିବେ ।

ଗୀତ**:-** ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହୈ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କୌଣସି ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଗୀତ ବାଜୁଥିଲା ସେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗୀତର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ପଚାରୁଥିଲେ । ଏବେ କୁହ ତୁମେ କେବେଠାରୁ ରାସ୍ତା ଭୁଲିଛ? (କେହି କହିଲେ ଦ୍□ାପରରୁ, କେହି କହିଲେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ) ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଦ୍□ାପରଠାରୁ ଭୁଲିଛୁ, ସେମାନେ ଭୁଲ୍ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ରାସ୍ତା ଭୁଲିଯାଇଛ । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ମିଳିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ତୁମେ ଜାଣି ନ ଥିଲ । ସେଠାରେ କେହି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଭୁଲିବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପୁଣି ଏବେ ସେ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ନା ପ୍ରଭୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛୁ । ବୁଦ୍ଧିକୁ କ୍ରୀୟାଶୀଳ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନିଆରା ଅଟେ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ - ବାସ୍ତବରେ ପତିତ-ପାବନ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ତ ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ହେଲା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ତେବେ ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମ ତ ଅଧା-ଅଧା । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେଇଥିପାଇଁ ତ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି ଡାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା, ବାସ୍ତବରେ ସେତେବେଳେ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାଏ ସଦ୍‌ଗତି ପୁଣି ଦୁର୍ଗତି କିପରି ହେଉଛି, ଏ କଥା କିଏ କହିବ? ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଦ୍□ାପରରୁ ତୁମର ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ବାବା କଳପ-କଳପ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ନିରାକାର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି ବି ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏପରି କେବେ କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋ ଆତ୍ମାରେ ସମସ୍ତ ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । କେବେ ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଏହିପରି ହୋଇଛି । ଅଭିନୟ କରିଛି । ସେମାନେ ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ସେମାନେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ହଜାର-ହଜାର ବର୍ଷ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତଥାପି ଏହା ତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି କଥା ତ କହିବେ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଖ ଦ୍□ାରା କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ନିଜର କରି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଇଛନ୍ତି । ଇଏ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଦେଖ କେତେ ପିଲାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳୁଛନ୍ତି । ଏକୁଟିଆ ପୁରୁଷ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ ସରସ୍□ତୀଙ୍କୁ ସହଯୋଗୀ ରୂପରେ ଦାୟିତ୍□ ଦିଆଗଲା । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବାସ୍ତବିକତା । ବାବା ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଲେ, ସେମାନେ ରାଜା ହେଲେ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ବାଇବେଲ୍, କୋରାନ, ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତ ବହୁତ ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି

ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କୌଣସି ତତ୍ତ୍□ଯୋଗୀ ନୁହଁ । ତୁମର ତ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତୁମେ ଏବେ ରାଜଯୋଗୀ ରାଜଋଷି ଅଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗୀରାଜ ଅଟ । ଯିଏ ପବିତ୍ର ରୁହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଯୋଗୀ କୁହାଯାଏ । ସ୍□ର୍ଗର ରାଜତ୍ତ୍□ ନେବା ପାଇଁ ତୁମେ ଯୋଗୀ ହୋଇଛ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ଯୋଗୀ ଅଟେ । ତୁମେ ସବୁ ରାଜଯୋଗୀ ଅଟ । ଏହା ତୁମ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କଥା । ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ହୋଇଗଲ ନା । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀକୁ ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ କେବେ ଭୁଲିପାରିବେ? ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ ତୁମର ପଢାଇଲାବାଲା ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି - ଏହି କଥା ବୁଝିଗଲେ ଯାଇ ନିଶା ଚଢିବ । ସ୍କୁଲରେ ଆଇ.ସି. ଏସ୍ ପଢିଲେ କେତେ ନିଶା ରହିଥାଏ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଏହି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢୁଛ । ତଥାପି ତ ପାଠ ପଢିବାକୁ ବି ପଡିବ । ରାଜବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟ ପଢିବାକୁ ପଡିବ, ଭାଷା ଆଦି ଶିଖିବାକୁ ପଡିବ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆମେ ଏହି ରାସ୍ତା ଭୁଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ । ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପିଢି, ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛୁ । ଏବେ ତୁମର ସବୁ କିଛି ମନେ ପଡିଛି । କିପରି ଆମେ ଚଢୁଛୁ, କିପରି ଆମେ ଓହ୍ଲାଉଛୁ । ଏହି ସିଢିର ଚିତ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଅ । ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା ହେଲା, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଖୁସି ହେଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ନାଟକ । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ଅଭିନୟ କରି କରି ଆତ୍ମା ଥକିଗଲେ କହୁଛି ବାବା ରାସ୍ତା ବତାଅ ଯାହା ଫଳରେ ଆମେ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବୁ, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପାଇବୁ । ତୁମେ ସୁଖଧାମରେ ଥିବା ସମୟରେ ତୁମ ପାଇଁ ସେଠାରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ସେଠାରେ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଶାନ୍ତିର ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନ ରହିଛି - ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମ । ଦୁଃଖଧାମରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବା ସୁଖଧାମକୁ ଭାୟା ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବୁ । ଏହି ଖୁସି ରହିଛି । ଶାନ୍ତି ପାଉଛୁ ବୋଲି ଖୁସି ହେଉନାହୁଁ । ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ମଜା ଲାଗୁଛି, ଖୁସି ହେଉଛୁ । ଜାଣିଛୁ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ମନର ଶାନ୍ତି ମିଳୁ । କିନ୍ତୁ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ବିକର୍ମ କିପରି ବିନାଶ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ମନ ତ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କର୍ମ ବିନା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ଅନୁଭବ ହେଉଛି, ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ, ତେଣୁ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଏହା ତ ହେଲା ଦୁଃଖଧାମ । ଏଠାରେ ସୁଖ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଅଛି, ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ସୁଖରେ ଅଛୁ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ କୌଣସି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ତ ହେଉନାହିଁ । ତେବେ ଶାନ୍ତ ତ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଲା ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ । ଆତ୍ମାର ସ୍□ଧର୍ମ ଯାହାକି ଶାନ୍ତି ଅଟେ, ସେଥିରେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥାଅ । ଏଠାରେ ତ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଏଠାକୁ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ତ ଆତ୍ମାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ - ଏହି ଜ୍ଞାନ ବେହଦର ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ନିରାକାର ଭଗବାନୁବାଚ - ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ହେଲୁ ଆତ୍ମା, ଆମର ପିତା ପରମଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ପରମଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି । ସେହି ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏହା ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଯେଉଁ ଖାଦ ପଡିଛି ତାହା ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ହିଁ ବାହାରିବ । ତୁମକୁ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ଖାଣ୍ଟି ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶାଇ ଅଳଙ୍କାର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଅସଲରେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ଥିଲ, ପୁଣି ତୁମଠାରେ ଖାଦ ପଡିଥାଏ । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଆମେ ଅଭିନୟ କରିଲୁ । ଏବେ ଆମେ ବାପ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେପରି ବିଦେଶରୁ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହେଉଛ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମ ପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗ ଆଣିଛନ୍ତି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ଉପହାର ହେଲା - ବେହଦର ବାଦଶାହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦ୍‌ଗତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମୁକ୍ତିର ଉପହାରକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । କେହି ମରିଗଲେ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେଲା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କହିବେ ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ମିଶିଯିବେ । ବ୍ରହ୍ମ ତ ରହିବାର ସ୍ଥାନ ଅଟେ,

ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥାଉ । ବାକି କୌଣସି ଜ୍ୟୋତି ଅଥବା ନିଆଁ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ମିଶିଯିବେ । ତାହା ବ୍ରହ୍ମ ମହତତ୍ତ୍□ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । କାହାକୁ ଯଦି ବିନ୍ଦୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ, ତେବେ ସେ କିଛି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ମୁସକିଲ ହେଉଛି । ବିନ୍ଦୁ ରୂପକୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ । ଅଧାକଳ୍ପ ତ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ରୂପକୁ ମନେ ପକାଇ ଆସିଲୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିନ୍ଦୁର ତ ପୂଜା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ମନ୍ଦିର କିପରି ତିଆରି କରିବ? ବିନ୍ଦୁକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ବି ହୋଇ ନ ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଶିବଲିଙ୍ଗକୁ ବଡ କରି ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ବାକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଶାଳଗ୍ରାମ ତ ବହୁତ ଛୋଟ-ଛୋଟ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ଅଣ୍ଡା ଭଳି ତିଆରି କରନ୍ତି । କହିବେ ପୂର୍ବରୁ କାହିଁକି ଏହା କହିଲ ନାହିଁ - ଯେ ପରମାତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଭଳି ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସେ ସମୟରେ ଏ କଥା କହିବାର ଅଭିନୟ ହିଁ ନ ଥିଲା । ଆରେ ତୁମେ ଆଇ.ସି.ଏସ ଆରମ୍ଭରୁ କାହିଁକି ପଢୁନାହଁ? ପାଠପଢାର ମଧ୍ୟ କାଇଦା ଅଛି ନା । କେହି ଏପରି କଥା କହିଲେ ତୁମେ କହିପାରିବ - ଆଚ୍ଛା ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବୁ ଅଥବା ଆମଠାରୁ ବଡ ଶିକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଲେଖିକରି ପଚାରିବୁ । ବାବାଙ୍କର ଯଦି ବତାଇବାର ଥିବ ତେବେ ବତାଇବେ ଅଥବା କହିବେ ଆଗକୁ ଗଲେ ବୁଝିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ତ ସବୁ କଥା ଶୁଣାଇବେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ନୂଆ କଥା । ତୁମର ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯାହା ଅଛି - ବାବା ବସି ତାର ସାରାଂଶ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି, ପୁଣି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ପଢିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହି ଭକ୍ତିର ତଥା ପତିତ ହେବାର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । କହନ୍ତି ଭକ୍ତିର ପଙ୍କରେ ଫସିଯାଇଛୁ । ବାହାରୁ ତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି । ଯେପରି ମୃଗତୃଷ୍ଣାର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆକର୍ଷକ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଅଟେ । ମୃଗତୃଷ୍ଣା ସମାନ ଏହି ପଙ୍କରେ ବୁଡିଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାହାରିବା ହିଁ ମୁସକିଲ ହୋଇଯାଉଛି, ଏକଦମ ବୁଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟକୁ ପଙ୍କରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜେ ହିଁ ଫସିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବହୁତ ଫସିଗଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ପୁଣି ନିଜେ ହିଁ ପଙ୍କରେ ବୁଡି ଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଭଲ-ଭଲ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ପିଲାମାନେ ଥିଲେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ବହୁତ ମୁସକିଲ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ, ପଙ୍କରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଆମେ ମାୟା ରୂପୀ ରାବଣର ପଙ୍କରୁ କେତେ ବାହାରିପାରିଛୁ । ଯେତେ-ଯେତେ ତୁମେ ପଙ୍କରୁ ବାହାରିଯିବ, ସେତିକି-ସେତିକି ଖୁସି ହେବ । ଯିଏ ନିଜେ ପଙ୍କରୁ ବାହାରିଥିବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଶ୍ଚିତ ଶକ୍ତି ଥିବ । ତୀର ଚାଳକ କେହି କେହି ବହୁତ କୁଶଳୀ ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇଥାନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏକଲବ୍ୟ ଏବଂ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦାହରଣ ରହିଛି ନା । ଅର୍ଜୁନ ସାଥିରେ ରହୁଥିଲେ । ଅର୍ଜୁନ ଜଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଉନାହିଁ, ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନ କୁହାଯାଏ । ସାଥିରେ ରହିଲାବାଲା ଏବଂ ବାହାରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରାଯାଉଛି । ଏକଲବ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ଆଗକୁ ଚାଲିଗଲା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଜଣଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଆଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ କଥା ତ ଅନେକଙ୍କର ଅଟେ । ଏହି ତୀର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜକୁ ଜାଣିପାରିବେ, ଆମେ କେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ, ଆଉ କାହାର ସ୍ମୃତି ଆସୁନାହିଁ ତ! ଭଲ ଭଲ ପିନ୍ଧିବା ଓ ଖାଇବାରେ ଲାଳସା ରହୁ ନାହିଁ ତ! ଏଠାରେ ଯଦି ଭଲ ପିନ୍ଧିବ, ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଆମକୁ ଏଠାରେ ତ ବନବାସରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଅ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ଶରୀର ଅଟେ । ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରମ୍ ଅବିଦ୍ୟା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଏଠାରେ ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧ ନାହିଁ । ଏପରି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି? ଏହାର ମଧ୍ୟ ଅନେକ କାରଣ ଅଛି । କାହାର ଅଳଙ୍କାର ହଜିଗଲେ କହିବେ ସେଠାରେ ବି.କେ.ଙ୍କୁ ଦେଇକରି ଆସିଛି ଏବଂ ପୁଣି ଚୋର-ତସ୍କର ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବା ସମୟରେ ଛଡାଇ ନେଉଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ମାଇମାନେ (ନାରୀମାନେ) ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲୁଟେରା ବାହାରିଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଡକାୟତି କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହେଲାଣି? ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ବିଲକୁଲ୍ ବେଶ୍ୟାଳୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଆମେ ଏଠାରେ ଶିବାଳୟରେ ବସିଛୁ - ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ । ସେ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ସ୍□ରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଆତ୍ମାର ହିଁ ମହିମା

ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ କହୁଛି ମୁଁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି, ମୁଁ ଅମୁକ ଏବଂ ତୁମର ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଇଏ ମୋର ଅମୁକ ଅଟେ, ଏହା ମୋର ଅଟେ... ସାରା ଦିନ ଏହି କଥା ମନେ ରହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ, ଏକଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମୋର ମୋର କହିବା ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ଚାଲିଛି । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଶୁଣୁଛି, ଯଦିଓ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇ ପାରିବି କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ ଅର୍ଥେ କହୁଛି - ତୁମେ ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିଚାର-ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ ଅଟେ । ଯେପରି ତୁମେ କରୁଛ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ କରୁଛି । ନଚେତ୍ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ କିପରି ଯିବି, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖୁଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ମୋର-ମୋର ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବନବାସୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । କୌଣସି ବି ପିନ୍ଧିବା, ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛାରୁ ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରମ୍ ଅବିଦ୍ୟା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଅଭିନୟ କରିବା ସହିତ ବା କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ନିଜର ଶାନ୍ତି ସ୍□ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ରୁହାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଏବଂ ରହମ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୟାଭାବର ଗୁଣଦ୍□ାରା ବିଶ୍□ର ନିବନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ବିଶ୍□କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଭବ ।

ବିଶ୍□କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ରୂପରେ ଦୁଇଟି ଧାରଣା ଆବଶ୍ୟକ, ଗୋଟିଏ ହେଲା ଈଶ୍□ରୀୟ ରୁହାବ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ରହମ । ଯଦି ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଏକାଠି ଥିବ ଏବଂ ସମାନ ଭାବରେ ଥିବ ତେବେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିର ନିର୍ମାଣ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଯେବେ ବି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛ ବା ମୁଖ ଦ୍□ାରା ଶବ୍ଦଗୁଡିକ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛ ତେବେ ଚେକ୍ କର ଯେ ରହମ ଏବଂ ରୁହାବ ଦୁଇଟିଯାକ ସମାନ ରୂପରେ ଅଛି ତ? ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଚିତ୍ରରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଗୁଣର ସମାନତା ଦେଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟିର ଆଧାରରେ ବିଶ୍□ ନବ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ପାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ବଳିଦାନ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା - ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ନିଜର ସ୍□ଭାବକୁ ସରଳ କର ଏବଂ ସହନଶୀଳ ହୁଅ ।

ଯିଏ ନିଜେ ଯେତିକି ସରଳ ହୋଇଥିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କର ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ସରଳ ହୋଇଥିବ । ଯିଏ ଯେତିକି ସବୁ କଥାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସଫା ଥିବ ସେତିକି ସରଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ଯିଏ ନିଜେ ଯେପରି ହୋଇଥାଏ ତାଙ୍କର ରଚନା ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁଣର ବାସ୍ତବିକ ସ୍□ରୂପର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୁଅ ।